

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 30.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αποφάσεις 1) Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ κλητῆρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν. — 2) Ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 28 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ συνέδρων. — 3) Ἀπόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Γιαννοῦλα Δημητρίου. — 4) Ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 1 Ἀπριλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 133 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν.

(Ἀπόφ. ποιν. ργγ'). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 590).
1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰ. Α. Σωμάκη, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ἰ. Γ. Τυπάλδου, Δ. Γ. Φέδες, Δ. Ν. Φωτίλκ παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Δ. Ραζῆν, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Αφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Γ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίσιν τὴν 27 τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἰτησιν ἀναίρεσως:

Ὁ Νικόλ. Τσακκισιάνος κατεμήνυσε τὴν 29 Μαρτίου ε. ε. τὸν Ἀντώνιον Καράδην, κλητῆρα τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ὡς ἀδίκως κτεκκρατοῦντα δρχμὰς 230 τὰς ὁποίας ἐστύναξε κατὰ παραγγελίαν τοῦ, δυνάμει ἐκτελεσθῆναι τινος ἐγγράφου, ἐπὶ λόγῳ πληρωμῆς δικαιοματίων. Εἰσαχθέντος εἰς δίκην κατὰ συνέπειαν τῆς κτεκκρατούσεως ταύτης τοῦ εἰρημένου Ἀν. Καράδη ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν ἕνεκα καταπίσεως προβλεπομένης ἀπὸ τὸ 461 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, τὸ δικαστήριον κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 10 Ἀυγούστου ε. ε. ἀποφάσεώς του τὸν κατηγορηθέντα, ὡς ἔνοχον καταπίσεως δυνάμει τῶν 461 ἄρθ. καὶ 489 τοῦ ποιν. νόμου εἰς τριῶν μηνῶν φυλάκισιν, εἰς τὰς συνέπειας τοῦ 24 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ εἰς πρόσκαιρον ἀνικανότητα μηνῶν ἐξ πρὸς ἀνίκητην ἀρχῆς, ἢ ἄλλης δημοσίας υπηρεσίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν πλημμελειοδικῶν συνάμει καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 102 προδικαστικῆς ἐξήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀνίρεσιν διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους: 1. Ὅτι ἐν γένει εἰς τὰς κατ' ἐντολὴν πράξεις τῶν δικαστικῶν κλητῆρων μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐντολέων τῶν δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ ἀθέμιτος καὶ τιμωρητέα πράξις, χωρὶς πρῶτον νὰ ὑπάρξῃ πολιτικὴ ἀγωγή, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα ἐξαρτᾶται πειθαρχικὴ ἢ ποινικὴ καταδίωξις κατὰ τὸ 11 ἄρθ. τῆς πολιτ. διονομίας καὶ τὸ 8 τῆς ποινικῆς, ὡς ἐπὶ τῆς προκειμένης περιστασεως χωρὶς ὑπαρξῆν λογικῆς δίκης δὲν εἶδύατο νὰ εἰσαχθῇ ποινικὴ, διότι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς εἶπαι πᾶσαν ὑπόνοιαν, οὐ μόνον τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς ἀλλὰ καὶ τῆς πειθαρχικῆς, διότι ἡ ἐντολὴ τοῦ Ν. Τσακκισιάνου ἐξ ἐνὸς μέρους κατὰ τοῦ ὄφειλέτου του, καὶ ἀρ'

ἐτέρου κατὰ τοῦ Ἀν. Κῶσα καὶ τοῦ Τσακκισιάνου ἐπερίπλεξεν αὐτὸν ἀθῶον ὄντα. 2. Ὅτι ἄλλη ἐννοία τῆς ἰδιοτελοῦς εἰσπραξέως τοῦ 461 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, καὶ ἄλλη ἢ κατ' ἐντολὴν ἐργεσία αὐτοῦ, διότι τὸ μὲν πρῶτον ὑποθέτει βίαν, τὸ δὲ δεῦτερον θέλουν καὶ ἐντελῆ ἐμπιστοσύνην, ὡς χωρὶς νὰ δώσῃ λόγον ὁ ἐντολοδόχος διὰ πολιτικῆς ἀγωγῆς δὲν ἀποδεικνύεται ἰδιοτελεία, ὡς ὑποθέτει τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου. 3. Ὅτι τὰ ἄρθ. 487 καὶ 489 τοῦ ποιν. νόμου δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, διότι ἐνῶ ἡ ἀπόφασις ἔθεσεν ὡς ὄρον καὶ χαρακτηριστῆρα τὴν προκειμένην πράξιν ὡς καταπίσειν κατὰ τὸ 461 ἄρθρον τοῦτο δὲν παραπέμπει εἰς τὰ εἰρημένα ἄρθρα, ἀλλ' ἂν πάλιν ὑπῆρχε κουφότας ἢ ἄλλη ἀπρόβλεπτος πράξις δὲν εἶδύατο νὰ ἐπιβληθῇ τοιαύτη, ἀλλὰ πειθαρχικὴ ποινὴ.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Ἀρεοπαγίτου Κ. Θ. Μανούση, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον, συνήγορον τοῦ ἀκαίρεσιοντος προσθέσαντα τὸν λόγον ὅτι τὸ διατακτικὸν τῆς περὶ ἐνοχῆς εἶναι ἀτελεῖς, διότι δὲν ἐκθέτει τὴν πράξιν διὰ τὴν ὁποίαν κηρύττει τὸν κατηγορηθέντα ἔνοχον, ἀλλὰ παραπέμπει εἰς τὸ 46 ἄρθ. ἀριθ. 1 τοῦ ποινικοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον περιέχει δικόφορος περιπτώσεις:

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ πᾶσα ἐνώπιον τῶν ποινικῶν δικαστηρίων προτεινομένη ἔνστασις ἀνήκει εἰς τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν, ἐὰν αἱ πράξεις αἱ χρησιμεύουσαι ὡς βάσεις αὐτῆς δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς στοιχεῖα τοῦ ὑπὸ δίκην ἐγκλήματος, καὶ ἀναρμοδιότης ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ὑπάρχει, εἰμὴ ὅταν ἡ πράξις, ἐρ' ἢ ἐσφίξεται ἢ ἐνστασις, εἶναι διόλου πολιτικὴ, καὶ ὑποθεθεῖσα ἀληθῆς, ἢ θελῶν ἐξαλειφῆ ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ὑπαρξῆν τοῦ ἐγκλήματος: ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ πράξις, δι' ἣν ἐκπηγορήθη ὁ Ἀν. Καράδης, εἶναι ἐγκληματικὴ, ὡς προνοουμένη ῥητῶς ἀπὸ τῶν ποιν. νόμων, ἐπομένως ἡ κρίσις περὶ τῆς κατηγορουμένης πράξεως, καὶ ἡ εὐθιμίσις τῶν περιστάσεων αὐτῆς, ἀνήκει ἀναγκαιῶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ ποιν. δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ τὸ διατακτικὸν τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως τῶν πλημμελειοδικῶν ὡς προσδιορίζον τὴν ἀξιόποινον πράξιν καὶ ἀποτελοῦν τὴν βάσιν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ῥητῶς τὴν πράξιν, τῆς ὁποίας κηρύττεται ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος ὁμοῦ μὲ ὅλα τὰ

ἀναγκαστὴν πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ἐνοχῆς περιστατικῶς, καὶ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν παρὰ τοῦ δικαστοῦ κατ' ὄλοκληρίαν, ἐπομένως κανὲν μέρος τοῦ διατακτικοῦ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς περιττόν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τοῦ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, ἀντί νὰ ἀναφέρῃ τὴν μερικὴν πράξιν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆν ἐνοχὴν περιστατικὰ αὐτῆς, ἐκήρυξεν εἰς τὸ διατακτικὸν τῆς περὶ ἐνοχῆς ἀποφάσεως τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον καταπίσεως ἐπὶ παραβάσει τοῦ 461 ἄρθ. ἀριθ. 1 τοῦ ποιν. νόμου, δηλαδὴ συμπεριέλαβε διὰ τῆς γενικῆς καὶ ἀρίστου ταύτης ἐκφράσεως, ὅλας τὰς εἰς τὸ εἰρημένον ἄρθρον ἀναφερομένας πράξεις καὶ περιστατικὰ περὶ τῶν ὁποίων οὔτε εἰς τὴν κατηγορίαν οὔτε εἰς τὸς αἰτιολογίας τῆς ἀποφάσεως γίνεται λόγος, ἐπομένως τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καταντῶν ἀντιφατικὸν πρὸς τὰς ἀντιλογίας, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ ἐλάττωμα οὐσιώδες καὶ λόγον ἀναιρέσεως διὰ παραβίασιν τύπου οὐσιώδους.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἰτησιν, ἥτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 24 Ἰουλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 102 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ πλημμελειοδικῶν, ἀναρεῖ δὲ τὴν ἀπὸ 10 Αὐγούστ. ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 111 ἀπόφασιν τῶν αὐτῶν πλημμελειοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει δικαστήριον τῶν πλημμελειοδικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἐξοδα τῆς παρουσίας δίκης νὰ λογισθῶσιν εἰς βῆρος τοῦ δημοσίου, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιβόριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης· καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1837.

(Ἀπόφ. ποιμ. ῥυθ'). (Ἀριθ. πρωτοκολ. 630).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντη δικαστὴν Κ. Δ. Ραζῆν, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀρηνίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰζομαχίου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 30 τοῦ παρελθόντος μηνὸς διὰ τὴν δικάσιν τῆς ἐξῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως·

Ο Ἰωάννης Γύκια Φωνιάς ἐκ Μαρτίου, κατεμήνυσε τὸν Ζαχαρίαν Δ. Κανωνᾶ, ὡς φθείραντα διὰ βίας κατὰ τὴν 6 Ἰανουαρίου ε. ε. τὸ ὄκταετὸς αὐτοῦ κοράσιον ὀνομαζόμενον Φραγγῶ. Εἰσαγγελίας τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρω κωκυρριδικῶν, τὸ δικαστήριον τῶν αὐτῶν συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, κατεδίκασε τὸν κατηγορούμενον ὡς ἔνοχον ἀποπλανήσεως εἰς ἀσελγίαν κατὰ προσώπου μὴ συμπληρώσαντος εἰσέτι τὸ δωδέκατον ἔτος· τῆς ἡλικίας του, εἰς πενταετὴ ἐρικτὴν, δυνάμει τοῦ 274 ἄρθρου συνδυασμένου μὲ τὸ 3 ἐδάφ. τοῦ 273 ἄρθρου τοῦ ποιν. νόμου

καὶ τοῦ 82 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικασθὴς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους· 1. Ὅτι ἀνεγνώσθη παρὰ τοῦ γραμματέως εἰς ἐπήρουν τῶν ἐνόρκων ἰδιωτικὸν τι ἔγγραφον συνταχθέν μεταξὺ τῶν γονέων τοῦ καταδικασθέντος· καὶ τοῦ Ἰω. Φωνιά πατρὸς τῆς Φραγγῶς· 2. Ὅτι παρὰ τῶν ἐξετασθέντων μικτύρων καὶ ἀπὸ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου Ἰω. Φωνιά ἀπεδείχθη ὅτι ἔγεινε συμφωνία μεταξὺ τοῦ πατρὸς τῆς Φραγγῶς καὶ τῶν γονέων τοῦ καταδικασθέντος· νὰ παύσῃ πᾶσα ποινικὴ καταδίωξις μὲ τὴν πληρωμὴν 500 δραχμῶν· 3. Ὅτι ὁ συνήγορος τοῦ καταδικασθέντος ἐζήτησε νὰ τεθῇ ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους ἂν ὑπῆρξε μεταξὺ τοῦ νομίμου ἐπιτρόπου τῆς παθούσης συμφωνία καὶ ἂν οὗτος ὠμολόγησεν ἑαυτὸν ἱκανοποιημένον καὶ ὅτι, ἂν ὁ Κύριος πρόεδρος νομίση ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εἶναι πραγματικόν, ἀλλὰ νομικόν, τότε ἐπιφυλάττεται νὰ τὸ προτείνῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων· 4. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων κκῶς ἐζήτησε τὸ 116 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, διὲτι μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας, δι' ἧς ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ κατηγορούμενος, ὁ συνήγορός του ἐζήτησε παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων νὰ ἀποφασίσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀξιόποιον εἰς τὴν πράξιν, καθότι κατὰ τὸ 280 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ἢ προβλεπόμενη παρὰ τοῦ 274 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου πράξις δὲν τιμωρεῖται εἰμὴ κατ' αἰτήσιν τοῦ παθόντος, ἢ τῶν νομίμων πληρεξουσίων του καὶ ὅτι, συμφωνήσας ὁ Ἰωάν. Φωνιάς νὰ παύσῃ πᾶσα ποινικὴ καταδίωξις, ὠμολόγησεν ἑαυτὸν ἱκανοποιημένον, κατὰ τὸ 116 ἄρθρ. τοῦ ποινικοῦ νόμου, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει τὸ ἀξιόποιον εἰς τὴν πράξιν.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ι. Α. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσίου, ἀπόντος, ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα, προσθέντα τοῦ ἐξῆς λόγους ἀναιρέσεως· 1. Ὅτι ὑπεβλήθησαν εἰς τοὺς ἐνόρκους ἐκθέσεις πραγματογνωμόνων ἄκυροι, δηλαδὴ μὴ ὑπογραφεῖσαι παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ καὶ τοῦ γραμματέως κατὰ τὰ ἄρθρα 108 καὶ 109 τῆς ποινικῆς δικονομίας· 2. Ὅτι ἡ κατηγορία δὲν ἐγένετο κατ' ἔγκλησιν τοῦ παθόντος, διότι τὸ ὡς ἔγκλησις εἰς τὴν δικογραφίαν ὑπάρχον ἔγγραφον δὲν ὑπεγράφη παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς παθούσης ἀγραμμάτου ὄντος, ἀλλ' ἀπὸ ξένην χεῖρα, καὶ τοῦτο ἄνευ τινὸς ἄλλης βεβαιώσεως· 3. Ὅτι κικῶς ἦτον συντεθειμένον τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, διότι ἡ λήψις τῶν ἀναπληρωτικῶν ἐνόρκων δὲν ἐγένετο κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 63 ἄρθρου τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων.

Ἀκούσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα·
Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 420 ἄρθρ. τῆς ποιμ. δικονομίας περὶ μὲν τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, περὶ δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου καὶ τῶν κατὰ τὴν συζήτησιν προκύπτόντων διςχυμῶν καὶ παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἀποφασίζει τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, παρουσιασθέντος κατὰ τὴν συζήτησιν συμβιβαστικοῦ ἐγγράφου μεταξὺ τῶν γονέων τοῦ κατηγο-

ρουμένου και τῆς παθούσης, ὤφειλεν ὁ πρόεδρος τῶν συνεδρῶν νὰ θέσῃ ζήτημα καὶ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων νὰ ἀποφασίσῃ ἂν ἔγινε συμβιβασμὸς μεταξύ τοῦ ἐγκαλοῦντος καὶ τοῦ ἐγκαλουμένου πρὸ τῆς ἐγκλήσεως, καὶ ἐπιμένως μετὰ τὴν περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου συζήτησιν, νὰ ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν περὶ τῆς ἰσχύος τοῦ ρηθέντος συμβιβασμοῦ ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς, ἂν δηλ. ὁ συμβιβασμὸς οὗτος ἦναι νόμιμος συγγνώμης λόγος καὶ ἐξαλείψῃ τὸ ἀξιόποιον κατὰ τὸ 116 ἄρθρον τοῦ ποιν. νόμου. Μὴ θεθέντος δὲ ζητήματος εἰς τοὺς ἐνόρκους περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ, ἀλλ' ἀποφασίσαν περὶ τῆς ἰσχύος αὐτοῦ τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν ἐδίκασε περὶ ἀντικειμένου μὴ ὑπαγομένου εἰς τὴν ἀρμοδιότητά του.

Διὰ ταῦτα ἀνκρίει τὴν ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 28 ἀπόφασιν τῶν ἐν Σύρῳ συνεδρῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν συστηθῶμενον κακουργολογικῶν πρὸς νέαν συζήτησιν, ἀποφασίζει τὰ ἐξῆς ἀ εἰς παρούσα, δι- κῆς νὰ λογισθῶσιν εἰς βάρους τοῦ δημοσίου καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιωρίον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ὀκτωβρίου 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1837.

(Ἀπόφ. πολ. 132). (Ἀριθ. πρωτοκ. 577).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Χ. Κλονάρη προσέδρου, Ἰω. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκροδίλη, Θ. Μανούση, Ἰ. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Δ. Ράζην, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀρθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Α. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 11 τοῦ ἐνεσῶ- τος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξύ τοῦ Γιαν. Δημητρίου, κωλοῦκου Ἄνδρου, ἀναιρεσιόντος, καὶ τοῦ Σταματέλου Μπασάρδου, κατοικοῦ τῆς αὐτῆς νήσου ἀναιρεσιβλήτου, τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναιρέσεως.

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1832 ὁ Σταματέλος Γ. Μπασάρδου ἀνέφερεν εἰς τὸ εἰρηνοδικ. Ἄνδρου ὅτι ὁ Γιαν- νούλης Δημητρίου ἐμποδίζει τὴν οἰκοδόμησιν ἐνὸς μαγα- ζίου του εἰς Γαβριὸν κατὰ τὸ Καραχουστάσιον ἐπὶ λόγῳ ἀντιποιήσεων ἐπὶ τῆς τοποθεσίας, ζητήσας νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ εἰρημέτος Γιαννούλης Δημητρίου ἢ νὰ παρουσιάσῃ τοὺς τίτλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ζηρῖζει τὰς ἐπὶ τοῦ τόπου ἀξιώ- σεως του διὰ νὰ δικασθῶσιν ἢ νὰ παύσῃ ἐμποδίζων τὴν οἰκοδόμησιν. Τὸ εἰρηνοδικεῖον κατὰ τὴν 27 Ὀκτωβρίου 1834 ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 138 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπεφασίσεν ὅτι τὸ διαφιλονεικούμενον γήπεδον ἀνήκει εἰς τὸν Σταματέλον Γ. Μπασάρδου. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ὁ Γιαννούλης Δημητρίου ἐνώπιον τοῦ δικα- στηρίου τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν, τὸ ὁποῖον δικάσαν ἐπὶ

τῆς ὑποθέσεως ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀρ. 36 ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπέβριψε τὴν ἔφεσιν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ Γιαννούλης Δημητρίου τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους 1. Ὅτι παρεβιάσθη ὁλόκληρον τὸ τέταρτον καὶ δέκατον κεφάλαιον τῆς παυσάσης πολιτ. διαδίκ. ὡς πρὸς τὰ προσόντα τῆς κλήσεως, τοῦ μὴ διορισμοῦ τῆς δικασίμου ἡμέρας, τῆς μὴ κοινοποιήσεως ὡς πρὸς τὴν αὐτοψίαν καθὼς καὶ περὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων. 2. Ὅτι ἐλλείπει αἰτιολογικὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὴν ἔκ- θεσιν πᾶν πραγματογνωμόνων καὶ ὡς πρὸς τὴν ἰσχύ- ν τῆς μὴ ἀνακληθείσης ὑπ' ἀριθ. 179 προδικαστικῆς ἀπο- φάσεως τοῦ αὐτοῦ πρωτοδικεῖου. 3. Ὅτι παρεβιάσθησαν τὰ ἄρθρα 298 §. 2 καὶ 183 τῆς πολιτικῆς δικονομίας. 4. Ὅτι τὰ δικάσαντα δικαστήρια ὑπερέβησαν τὰ καθή- κοντά των, δικάσαντα ὑπὲρ τὰ ζητηθέντα. 5. Ὅτι δὲν ἐφαρμόσθη ὁ νόμος τοῦ Ἀρμενοπούλου βιβλ. β'. τίτλ. α. ἄρθ. 27 καὶ βιβλ. β' τίτλ. δ' ἄρθ. 67, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ ἰχνογραφικὸν σχέδ' ὄν, καὶ τὴν ἐκθέσιν τῶν πραγμα- τογνωμόνων ἦσαν ἐφαρμοσέα.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Ἰω. Γ. Τυ- πάλδου, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα συνήγορον τοῦ ἀναι- ρεσιόντος ἀπόντος, προσέβησαντ' εἰς τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει λόγους ἀναιρέσεως τοὺς ἐξῆς δύο. 1. Ὅτι ὁ εἰρηνοδικὴς ἐπελάβετο τῆς ὑποθέσεως χωρὶς αἰτήσιν ἢ ἀγωγὴν, κα- θότι τὸ ὡς ἀγωγή εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἀναφερόμενον ἔγγραφον δὲν φέρει τὰ προσόντα τῆς ἀγωγῆς καὶ 2. Ὅτι ἀναρμοδίως ἐδίκασεν ὁ εἰρηνοδικὴς περὶ κυριότητος, ἐνῶ δὲν εἶχε τοιαύτην δικαιοδοσίαν.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην, συνήγορον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ἀπόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 202 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας ἡ ἀκυρότης διαδικαστικῆς τινος πράξεως πρέπει νὰ προβάλλεται παρὰ τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως, ἐκτὸς τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος, καὶ μετέπειτα περὶ αὐτῆς πράξεως εἶναι ἀπαράδεκτος ἐκτὸς τῶν ἀκυροτήτων, αἵτινες κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου διατάξιν δύνανται νὰ προβληθοῦν κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης φάσιν, ἢ κατὰ τῶν ὁποίων ἡμπορεῖ νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου αἰ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος ἀνα- φερόμεναι ἀκυρότητες διὰ παραβίαν δῆθεν διατάξεων τινῶν τῆς παυσάσης πολιτικῆς διαδικασίας μὴ προτα- θεῖσαν παρὰ τοῦ ἀναιρεσιόντος πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστά- σεως ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικεῖου Σύρου, δικάσαντος κατ' ἔφεσιν, ἀρῶν ἔλαβε τὴν ἰσχύν ἢ παρούσα πολιτικὴ δικο- νομία ἐκαλύφθησαν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ εἰρημένου 202 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς πολ. δικονομίας, ἐπομένως περὶ αὐτῶν πρὸτασις καθίσταται σήμερον ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ τὸ ἐν Σύρῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἀκυ- ρῶσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 203 ἀποφάσεώς του ὄλας τὰς ἀπὸ τὸν πληρεξούσιον δικηγόρον τοῦ ἀναιρεσιβλήτου Κωνσταντίνου Γ. Μπαστάρδου ἐπιχειρηθείσας πράξεις διὰ τὸ ἄτακτον τοῦ πληρεξουσίου ἐγγράφου, συνακύρωσεν καὶ τὰς προσκοθείσας προδικαστικὰς ἀποφάσεις του περὶ διορισμοῦ πραγματογνωμόνων, ὡς ἡ ἐκθέσις αὐτῶν δὲν

ἔτροπεν οὔτε κἀνὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὸ δικαστήριον καὶ ἐπομένως πᾶσα περὶ αὐτῆς αἰτιολογία ἦτον περιττή.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 36 ἀπόφασις τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν, ὡς ἔφετων, κατὰ τῆς ὁποίας ζητεῖται ἀναίρεσις, εἶναι ἀπορρόντως αἰτιολογημένη, καὶ ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν οἱ νομικοὶ κανόνες ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίχθη.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 785 ἐδάξ. 1 τῆς πολ. δικονομίας, ἐάν ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει ἀπεφασίθη πλέον τοῦ ζητηθέντος, ἐπιδικάσθη μὴ ζητηθέν κ. λ. π. δύναται νὰ ἐπαναληφθῆ ἐκ νέου ἡ διαδικασία, ὅχι δὲ νὰ δοθῆ χώρα εἰς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ τὸ πρὸς τὸν εἰρηνοδ. Ἄνδρου ἔγγραφον τοῦ ἀναιρεσίοντος, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ εἰρηνοδικῆς οὗτος ἐπελάβετο τῆς ὑπεθέσεως, ἐθεωρήθη ὡς τακτικὸν ἔγγραφον ἀγωγῆς, ὃ δὲ ἀναιρεσίων ὅχι μόνον δὲν τὸ προέβαλεν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικίου, ἢ τοῦ κατ' ἔφεσιν δικασαντος πρωτοδικείου, ἀλλὰ τὸ ἀνεγνώρισε μάλιστα ὡς τοιοῦτον, καὶ μάλιστα τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι πραγματικὸν καὶ διαφεύγει τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθρα 2 καὶ 71 τῆς πυσίας πολ. διαδικασίας, ὅλαι αἱ ἐξετάσεις ὤφειλον νὰ προτείνωνται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸ τῆς οὐσίας, ἄλλως ἦσαν ἀπαράδεκται καὶ ἦτον ἀδιάφορον, κατὰ τὴν πύσασαν διαδικασίαν, ἀν αἱ ἐξετάσεις αὐταὶ ἀπέδωκαν τὴν ιδιότητα τοῦ προσώπου ἢ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀντικειμένου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου μὴ ἐξαιρέταντο; τοῦ ἀναιρεσίοντος τὸν εἰρηνοδικὸν Ἄνδρου ὡς ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ περὶ τῆς κυριότητος τοῦ ἐπιδίκου γηπέδου, ἔγεινεν ἀρμόδιος διὰ παρατάσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Γιαν. Δημητρίου, ἧτις ἔγεινεν κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Φεβρουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 36 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ πρωτοδικῶν, ὡς ἔφετων, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίοντα εἰς τὸ καταβληθῆν πρόστιμον τῶν δικασίων δραχμῶν, εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐβρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1837.

(Ἀπάρ. πολιτ. 133). (Ἀριθμ. πρωτοκ. 578).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,
 Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προσέδρου, Γ. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Γ. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Δ. Ραζῆν, κωλυμένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως; Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ Γραμματέως; Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 14 τοῦ ἐνεσθ.τος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μετὰ τῆς Γαρουφαλῆς Ἀνατολίτηστας, κατοικοῦ Ἄργου; ἀναιρεσιούσης, καὶ τοῦ Γεωργίου Βερβενιώτη ἀναιρεσιδλήτου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Εἰς τινὰ διαφορὰν μετὰ τῆς ῥηθείσης Γαρουφαλῆς;

καὶ τοῦ Γ. Βερβενιώτη περὶ τῆς προκίος τῆς προγαμιαίας δωρεῆς κ. λ. π. Τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 81 ἀπόφασίν του διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἐναγόμενος Γ. Βερβενιώτης ὑποχρεοῦτο ἐντὸς 8 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως νὰ δώσῃ ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον.

Ὁ ῥηθείς Βερβενιώτης ἐδήλωσεν ἐμπροσθέντος ὅτι δεχεται τὸν ὄρκισιν ἢ ἀντιδίκος; του ἀπήτησε νὰ γείνη ἀπαράδεκτος ἢ περὶ ὄρκου αἴτησις αὐτοῦ. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 ἀποφάσεώς του ἀπορρίψαν τὴν ἔνστασιν τῆς Γαρουφαλῆς, παρεδέχθη τὴν περὶ ὄρκου αἴτησιν τοῦ Βερβενιώτου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης; ἐξήτησεν ἡ Γαρουφαλῆ τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους; 1. Ὅτι τὸ πρωτοδικεῖον ἠρμήνευσε κακῶς τὸ ἀρθ. 358 ἐδάξ. 2 τῆς πολ. δικονομίας, διότι κατὰ τὴν ἔνοιαν αὐτοῦ δὲν ἐδικαιώτο ὁ Βερβενιώτης νὰ λάβῃ τὸν ὄρκον διὰ τὸ ἐμπρόθεσμον τῆς δηλώσεως; καὶ 2. Ὅτι κατὰ τὰ ἀρθρα 197 καὶ 199 τῆς πολ. δικονομίας; τὰ δικαστήρια δὲν δύναται νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τὸν νόμον καὶ τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τῷ ἀρειοπαγίτου Κ. Γ. Τυπάλδου, τὸν δικηγόρον Κ. Πολυάδην συνήγορον τῆς ἀναιρεσιούσης ἀπούσης; καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ 197 καὶ 199 ἀρθρα τῆς πολιτικῆς δικονομίας, τὰ δικαστήρια δὲν δύναται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ ἐπεκτείνουσι τὰς προθεσμίας; τὰς ὠρισμένας ἀπὸ τὸν νόμον, ἢ τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν, κατὰ δὲ τὸ ἀρθ. 381 τῆς αὐτῆς δικονομίας; ὅταν ὁ διάδικος δὲν δηλώσῃ ἐντὸς τῆς ὠρισθείσης προθεσμίας, ἀν δέχεται τὸν ἐπιβληθέντα εἰς αὐτὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον, ἢ μὴ δηλώσῃ αὐτὴ ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα, τῷ ὁποίῳ τὸ ἐναντίον ἐπρόκειτο νὰ βεβαιωθῆ δι' ὄρκου. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν πρωτοδικῶν, ὡς ἔφετων, ἀποφασίσαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ Γεώργιος Βερβενιώτης; εἶναι δεξιὸς νὰ δώσῃ τὸν παρὰ τοῦ εἰρημένου δικαστηρίου ἐπιβληθέντα εἰς αὐτὸν ἀπαλλακτικὸν ὄρκον ἐντὸς; ὁριστῶν ἡμερῶν, μετὰ ταῦτα παρέτεινε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 138 ἀποφάσεώς του τὴν προθεσμίαν ταύτην, καὶ ἐπομένως παραβίασε διαδικαστικούς τύπους ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένου, ἢ δὲ παραβίασε αὕτη κατὰ τὸ 807 ἀρθ. ἀριθ. 5 τῆς πολιτ. δικονομίας; φέροι ἀναίρεσιν.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀναιρεῖ τὴν ἀπὸ Γ. Ἀπριλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 138 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικῶν, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει πρωτοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίδλητον εἰς τὰ δικασίματα τῆς παρουσίας; δίκης, καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς ἀναιρεσιούσης, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἢ παροῦσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης, καὶ νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν δαπάνῃ τοῦ ἠτηθέντος.

Ἐβρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ὀκτωβρ. 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς 1837.